

Моя Пенелопа! Я, по-перше, далеко
Я був парубок моторний
Лелеки бачили, як рушив я на південь
Рушив я на південь, бо набридло все
До того ж те, що далі завжди краще ніж те, що поруч
Твоя краща здобич ще не здобута здобич
Диви-диви-диви які жовті жнива під обрієм
А ті, що під ногами вже стомлені, зломлені
Рушив я на південь, були поруч люди
Казали... рушимо швидко
Усюди буде нам дім. Усюди небо нам стеля
Пливи-пливи, мій корабель, корабель пливи

Тікаю...

Плили ми морем. Бачили гори
Великі, до неба. Чули там гомін. Моря стогін
Хвилі кричали, як діти, що вночі плачуть у розпачі
На це диво дивились ми довго
Потім набридло. Люди казали, що далі будуть хвилі гучніше
Море синіше, жнива жовтіші
Так і було, поки не опинялись ми поруч
Краща здобич ще не здобута здобич
Плили ми далі. Мріяв я – тобі розповім
Як воно збирати вдень сльози
Щоб ніччю пити їх серед пустель сивих
Пливи, пливи мій корабель, корабель, пливи

Тікаю...

Моя Пенелопа! Я вже не пам'ятаю, хто ти
Кого повиваєш зараз та хто поруч плаче
Я питаю – у відповідь виють болота
П'ють свої сльози, питають: хто там, хто там...
Чому істота тягне за собою хвору душу
Рушив я на південь. Тепер мушу шукати північ
Колись були люди поруч. Люди
Залишив їх під обрієм стомлених, зломлених
Те, що поруч цінуєш, поки не втратиш дотик
Лелеки бачили все, хто з них ти, Пенелопа?
Може, було так, може це розповіли пустелі
Поки пливе мій корабель-корабель, пливе

Тікаю...